

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції: 49-41.
Друкарні: 29-26.
—
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Львів, 12 грудня 1928.

Означіть й настаніть про германізм, чи франкофобство, тай германізм, чи франкофільство, досі як переродити. Хто з наших громадян, чимало їх, живших у політв'язні чи вудбанстві, а які не стурбовані? Вони невідатані й невідані, вони виходять з уст чужини, французів чи німців. Але вони просто рують своєю працею недостатню компенсацію національної й самоодстої, політичного, соціалістичного, економічного, укривши один проти одного, що вони відчували чи такий сором, чи байдуже (чи відсутність) української ідеології національної, як підчас прогу Шварцбарда в Парижі, перед ним якого ще після цього. В таку соромно-пронесі ми не були своїми цивілізаційні по одній зі по другій стороні. Заможного було там аж як багате, перед усього того сорому чи не палий дівачий поінформали нас теоді

„Тарас Шевченко“.

Ще про першу українську фільму
ВУФКУ в Галичині.

В „Діал“ з 1. ц. м. подано коротку оцінку і кілька уваг про висвітлювану тоді у Львові фільму ВУФКУ „Тарас Шевченко“. В моїй оцінці і зауваженні, що фільм виконаний з мистецького боку бездоганно, деякі місця дуже гарно, а є немало образів, що можуть зворушити й найтвердішу людину. Однак при тому не міг я замислити отей на нерівномірне розселення світла й тіні в переведенні цілого сценарія, на різні недотримання або некрайні переборщення в акції, словом: на очевидну всім тенденцію цієї фільми. З того зробив я висновок, що умовина для розвитку кінового мистецтва на Рад. Україні є ненормальна. На жаль, на все це, я уважав як виключно захопити українську публіку до масового оглядання фільму „Тарас Шевченко“ в тій вірі, що вона навіть з відміченим мною хибним має в ній істинніших наших відносинах немале національно-виховне значіння.

Мої ширі й пасербіє об'єктивні уваги дали п. Р. Скавиському притоку написати в „Раді“ (т. 100, з 9. п. м.), що я прихилився до деяких арозумілих мистецьких недотримань у фільмі й на цій основі абудував „свідомо брехливий висновок“ про ненормальні умовини для розвитку кінового (й волевого іншого) мистецтва на Радянській Україні. Прикінці своєї статті п. Р. Скависький наголошує той висновок, що раз „далекий від правди“ злочинчик.

Не для пустої похеміки, а разні виявлення справи забираю ще раз голос у цій справі, при чому висловлюю п. Скависького не назву свідомою і злочинною брехнею, тільки звичайним у нас, особливо тепер розномисленням невідомостям. Вірно, що тільки невідомість, а не що інше, могло підняти йому такі його уваги до моєї статті.

Щоб не забирати за багато місця, скажу тільки коротко, що свою думку про ненормальні умовини для кінової (й волевої іншої) культурної праці на Рад. Україні підтримую в цій основі. Бо коли там не могли здобути на об'єктивне, історично вірне бачення навіть життя Шевченка і зробили з національ-

ного поета і пророка якогось тупого бунтаря, майже агітатора, — то що думати про інші українські радянські фільми, які так вишляють п. Скависький? Найкраще з тих фільм „Звенигора“, встановили недавно (в уривках) у Празі, але правдива преса (напр. „Прагер Прессе“) мистецьким виконанням й зовсім не захоплена, поминувши вже несправу комуністичну тенденцію цієї фільми. А інші українські фільми ВУФКУ („Микола Джеря“, „Тарас Трясило“) сам п. Скависький ставить нижче від „Звенигора“. Ці фільми, як і картини з життя галицьких робітників п. з. „Борислав сміється“, мають тільки одну мету: показати глядачеві, що і колишні запорожці, і гайдамаки, і лінійні робітники в Бориславщині — самі послідовні марксистичні й ісповідають всеціло заповіти Ілліча-Леніна... А як вірно зображені наші робітничі типи в підкарпатському басейні, встановлює зазначити, що всі вони ходять в „дубахах“, свої „мітинги“ роблять перед „баладейками“, а над ними пишуться згору по галицькій гострорічності нафтові шибі, тільки широкі і плоскі шибі в Донбасі... Ось так „вірно“ представляють галицького робітника різному братові на Наддніпрянщині!

Щож до самої фільми „Тарас Шевченко“, то п. Скависький каже, що з неї випливає польська цензура дуже сильні місця і тому вона позбавлена тої сили, яку має в інших цензурних умовинах (себе на Вел. Україні). Можливо, що так, але в такому разі нехай п. Скав. прийме до відома, що крім тих „сильних“ місць, які він наводить, самі зворушливі чи заступницькі ВУФКУ у Львові (п. Кренжолський) випливали з цієї фільми кілька огидних і простацьких місць, які очевидно „в інших цензурних умовинах“ йдуть без перерив. До таких місць належать м. ін. такі ординарні сцени у дядька, що є простого відрізачі, сцена підчас свячення пасок, коли то Шевченко не відіймає шапки і йому свідас п. на землі один учасник великоїної процесії, примальована сцена Ш-а з кн. Репніною, коли то він без ніякої причини відрізується й кулаками і плем в досади в її сторону і т. д. Яке те все тепленьке й історично невірне, показується найкраще з того, коли пригадаємо собі, що Ш-о після повороту з заслання був глибоко радийшою людиною і дуже багато й часто перебував по церквах (а великодушна сцен-

на має саме місце після його повороту із заслання). Шож до виразу Ш-а до кн. Репніної, то відомо зображення М. Возняка, як ніжно поцілував з кн. Ш-о, а тому виключена річ, щоб він міг хотіти прибігати та поступити з нею, на не представлено у фільмі.

Різні інші переборщення, зга. вкотре, не в цій фільмі відміняю в першій своїй оцінці, тому не буду їх наводити ще раз. Тут пригадаю тільки, що українські фільми для представлення жорстокості царя виводять сцену з 28 пострілами передбортними, хоч не мало місць 20 літ перебитим і тоді тоді позначено тільки 5 осіб. Такамо неспро змальовувати ширший друг Ш-а офіцер Касюк, йому Ш-о багато заплутував, і багато дечого іншого. Вагалі в цій фільмі розділено світла й тіні фальшиво й різко тенденційно, що може зрештою ствердити якийсь незасліплений глядач.

А в такому разі як можна вважати умовини, в яких розвивається кінове мистецтво на Вел. Україні, нормальними? Ми бачили з душі, що там ішла жвава й плодотворна праця на всіх ділянках культурного життя, але коли там рідко-гарають навіть велику постать Шевченка і викривляють зовсім різні сторони його життя, об'єктивне змальовування якого говоривлоб само за себе і цілком не мусіло йти в розріз з більшовицькими тенденціями, — то що казати про яку іншу тамашню культурну роботу, про українську творчість взагалі? На все те може бути тільки одно отвернення: ненормальні умовини.

На закінчення ще одно. Свіробітниця „Раді“, щоб викласти теперішній культурний розвиток на В. Україні, наводить один приклад того розвитку і лише, що в 1926 р. вийшло на Рад. Україні стільки назв українських книжок, скільки їх появлялося за весь час від появи „Експресу“ до 1914 року на всіх українських землях. Це така сама правда, як і інші висновки п. Скав. і в цьому анову такі виявлялися його невідомість. Маю під рукою працю Юр. Меженки „Українська книжка часів великої революції“ (Київ 1928), а в ній на стор. 29 подані такі цифри: з рр. 1923-26 вийшло на В. Україні 2.166 книжок з української мови і 2.601 з російської мови; з рр. 1926-27 (з квітня) вийшло 643 книжок українських і 800 російських. Отже разом за роки 1923-1926 і I квартал 1927 року вийшло на

М. ВОЗНЯК.

3 романічних епізодів Панька Куліша.

(Продовження).

Та поставивши собі метою познайомити ширшу публіку з романічними елементами у літературі Куліша з Милорадовичівною, не можна поминути й іншого, не менше цінного елемента, що кидає багато світла на роль й характеристику Куліша, головню його народничства в другій половині 50 рр. XIX віку. „Мабуть, я не помилюся, — пише з цього приводу Ол. Дорошкевич, — коли скажу, що в тодішній українській літературі ми не знайдемо твору — поезії, белетристики, публіцистики, — де-б так повно, з такою силою переконання було окреслено завдання українського національного відродження. Куліш — ідеолог і творець української нації в її шкелетських елементах, Куліш — консолідатор розпорощених прощаваних української зрібно-матеркової інтелігенції, Куліш — організатор національної культури без розуміння і обрахування її соціально-політичних засвоєнь... Такий він стоїть перед нами в цих листах“.

Таким він являється вже в цьому другому листі з 18. лютого 1857 р.: „Була в мене добра думка листонати із своїми сарніми землячками; отже життя ухилила мене в свої дари й заперіла так, що й доброї думки занебонувши. Вибачайте і не осудіте мене, Добролюбо ласкава. Найкраще Ви виписете, як чистим серцем дасте моєму слову віру, що всякий добрий людина бажав би й

догодити; да що-ж, коли в мене більш діла, ніж часу? Знайте-ж хоч се, що до кого раз повернулось моє серце, то й до віку лематиме, і свята в моїй душі пам'ять того чоловіка, котрий ушасливав мене хоті на годину. А правду щирю треба сказати, що наслухавшись Ваших пісень, я довго не зміг би до себе прийти за великим душевним восторгом. Боже мій! скільки в нас добра на Україні, і ніхто тому доброї ціни не знає! бо закидана рідна сторона наша всякою негідю, котра всюди в вічі лізе, куди ні обернешся. Тим то й трудно добро в нас ізнайти, а знайшовши, одділити його од негіді і добрим розумом ціну йому зложити. І самі ми ті люде, котрі адаємось кращі од інших, самі ми, Добролюбо, ходимо часто в тумані і живемо чужою оманю, не бачачи й серцем не чуючи рідного святого добра свого. Коли хочете знати, то батьки й діди наші прожили вік свій по ночі, і хоті що обачили, то не іншак, як при чужому каганцеві; а правдиве сонце не для їх сіяло. Оце-ж нашому вікові судилося божого світу дождатися. Проходить ніч, настає ранок, далеко сгяє око наше по рідним степам і побережжям, і розпознаємо ми добре, що ми ні в Німеччині, ні в Московщині, а в себе дома, на Україні. Привітай же всяке, хто кого стріне в полі, чи в дорозі, рідним словом і ласканим поглядом! Порішало нас, земляки мої, на Україні; перемішали нас з усімким язиком, а найбільш між тими, котрі повинні-б перед весті; вийшло з них таке, що ні до якого племя не пристануть: чужоземці в рідній землі, чужоземці і вродили, де ні появляться. Бо живе німеч по німечки, турок по турецьки, англ-

чанни по англійськи і москаль по московськи; тільки наш брат, українець, носить навиворот свою одяжку. Підбита, бачте, московською китайкою, або німечкою чи французькою матерією, то що вже лиде проти підбою? Не обіди Господнім Українці: які квітні цвітуть у нас! які пісні співають! Отже не квітчаються панночки своїми квітками, а випишують фальшивий лист із чужої землі і, мов мертвого трупа, себе тим неживим листом квітчають. Так-же і з піснями. От живеш, собі на лихо, в столиці і чуєш оперу і всякі концерти: воно й добре здається. Чого-ж се, почувши рідну пісню, в рідній землі, од рідної дівочої душі, чого зараз помолдаеш, і обіймає голову веселий корогод думок поетичних, і процвіте серце райською радістю? Дурниці хіба се? О, велика кривесть в цьому задачі! а розгадають і наші змуки. Нас послано тільки пророкувати воскресення мертвих і будити сонних. Се наше діло: а ви, наші землячки, рожевї квіткі наші, темнотю приважені, змивайтеся божою росю, бо настає благодатний ранок, і процвітайте пишною душевною красою, во славу господню і на радість людям. Із'являй світ, стрічай багато дівчат і молодих панського роду; а серце моє різко поверталось. Поверталось воно тільки до сестер своїх, до українок, котрі рідним голосом до його промовляли. Слухайте-ж і не забдайте цього мого слова. Пройду може по землі марою і покнившись не надовго слід свій, може утвори моєї необачної юності небагато дадуть користі землякам моїм. Може!

(Продовження буде.)

о. Й. ЗАСТІРЕЦЬ.

НА СВ. АНДРІЯ.

(Присвята ВП. Андрієві Чайковському.)

Був я якийсь час духовником для в'язнів на вул. Баторів у Львові. Любив я цих в'язнів. Бувало заставу в келії чоловіка як витріщивши очима робить на стіні соняшний годинник, щоби йому скорше час минав і щоби не забував, що десь сонце світить. То згадує господаря, що сидів за вязку дров, з панського ліса, якою хотів затопити в хаті на Вєдєння. То знову артиста, що побив живку, коли призови її на невірність.

Та чи не найбільше з них стало мені жаль Касі, дівчини чи не з Брідшини, що сиротою прийшла на службу до Львова до панства, що мешкала при вулиці Зеленій. З радощів дитячого віку, вона тільки затишала собі те, що її товаришки під вечір св. Андрія бавилися в селі, чисили, коли вийдуть заміж, підслухували гавканиці піснв да звистки з котрої сторони світа підійде на речений до них, перевазували вузьку вулицю шурком, щоби хлопцеві заплентався, а як упаде, то щоби сердечню з нього посміється, і може й зловити його для себе...

І вона тепер, хоча сирота, так підросла, стала така гожа, а „чужі“, але наші люди, вчили її добра, до всег, хоч вона служниця, то так! своя кров, бо їїшого народу дитина...

Надійшов вечір св. Андрія. Сторож відмітає сніг. Вона андігла з товаришкою з кріпким шурком. Розгинула його від поріт дому, а другим кінцем привязала до каштану. Відтак побігли до мешканця, відомкнули на доломно настіж вікно

— Амарор подружа, 40-літній старий у
шкорої Носіор Даам заставив і в-
Зальбермарків, яка була тої суви-
ники, що крамля горобця у жмені, на
варок на заху. Призначив там шлюб
дівчатко „молот“ вибрав за Данаа
плати доньї „мислять“. На нещасті,
яка таке погане місце, що тут все по-
гане. Пан Зальбермарк домігся, що ха-
тат, на його злих є вже жовтий і ти не
а бідніше

— Рівні містки. Напроти лістопада було в Мазарині 147 банкрутських підприємств з школою на 10 мільйонів. — З'явився між Лондоном і Каріфом укралі в поштового вагону мішок з 1.240.000 франками. Мішок вилетів з Темзи, але поранений. — На паровозі "Франс", що приїхав до Нью-Йорку поліція припустила твердості сконфіскованої швейцарської лікери вартості 600.000 фр. — Урядовий жат Канади звернувся з офіційними проханнями, щоб дати йому літак, тому, що він мусить часто їздити в урядових справах в різні закутні краї, де нема залізниць ні водної комунікації. — У Катеринославі арештували 40 спекулянтів, що за останні місяці дезорганізували мучний ринок; у них знайшли кілька вагонів білої муки.

— Як пишуть книжки про СРСР. У нью-йоркській суді розбиратимуть ліквітну справу Жінки відомого американського письменника Сінклер Льюїса обвинувачуючи в плагиаті не менше славного повістара Теодора Драйзера. Драйзер брав участь в ювілейних святах у честь Толстого в Москві. Вернувшись в Америку він видав зараз книжку про Радянську Росію. Жінка Льюїса, сама журналістка, ствердила зі здивуванням, що в книжці Драйзера є цілі сторінки переписані з її статей. Тоді Драйзер мавши прикладно тайну цього плагиату: він узяв ці місяці в своїй книжці з того самого джерела, що й пані Льюїс: з готових матеріалів, які доставив у Москві. Тепер справу має рішити суд. Судді готові замислю присудити розсінятися.

— Книжки на м'ясо. "Труд" пише: "Державне Видавництво України почало дуже корисні торговельні операції — збув частини літератури на папір як папір. З цією метою виділили 58.000 книжок по 20 коп. за кожною. Ці книжки мали бути продані окремим на заміну м'яса. Між відвідувачами книжками ствердили дуже велику кількість дуже цінних видань".

— Несчасті французьких романистів. Книжка Марі Льюїс Орлеанської, доньки князя Вандом і сестриня белгійського короля показала до відома різні, що виходять за межі американського адвоката Юнскенда. Шлюб мав відбутись учора в Лондоні. Книжка виходить заміж проти волі батька і голови французького королівського роду — князя Гіза. Французькі романисти обурені. В імені "Орлеанської доньки" протестують, що книжка буде антреселем до списку книжкового роду. Це вже другий незліченний у різні н. Вандом: молодша сестра Марі Льюїс вийшла за графа, але вихорочила дозволу у різні. Марі Льюїс має 32 роки. В 1906 році вона вийшла за згодою різні вперше заміж за князя Філіпа Бурбонського, але він був нездоровий і брехував. Хоча Юнскенд протестує, Марі Льюїс вдалось дістати дозвіл від папи на свій шлюб.

— Каліні про грамотність і чистоту. Голова Центрального Виконавчого Комітету комуністичної партії, Калінін, сказав на останньому з'їзді "робітників і діячів" декілька характерних думок, зокрема про грамотність. Він звернувся до зборів до різних журналістів, щоб вони випадали грамотні. Журналісти, як і промовці, повинні на його думку висловлювати свої думки коротко та ясно. Висловити статті у різних виданнях не "дода", брм цього рослини повинні бути чисті. Калінін сказав, що вони мали славу найкращих і найбільше розумних людей в Європі, а тепер вони мають менше знань, ніж дитини. Промовці повинні бути чисті.

— Світлове кіно. "Совкіно" ставить тепер фільми з життя радянського народу. "Смерть і життя людини". Тема пов'язана з великим трагічним подієм в російській історії, коли зробили агінг відваги своїх промислів. — Головний директор фільмів підприємства "Кінофільм" (Синематограф) Селен мав у Берліні відчит, де проводив думку, що кіно-промишленість Франції, Німеччини та Англії повинні осягнути світовий тріумф, який буде виключно у світі і легко одержать суперництво з американськими. — У спеціалізованих країнах з 1900-х до 1910-х років, з того 1900-х в Швейцарії. На перші місяці були там американські фільми, на другі німецькі, на третій французькі. — У Чехословаччині цензура заборонила відзняти фільми "Лев" (Синематограф) Селен мав у Берліні відчит, де проводив думку, що кіно-промишленість Франції, Німеччини та Англії повинні осягнути світовий тріумф, який буде виключно у світі і легко одержать суперництво з американськими. — У спеціалізованих країнах з 1900-х до 1910-х років, з того 1900-х в Швейцарії. На перші місяці були там американські фільми, на другі німецькі, на третій французькі. — У Чехословаччині цензура заборонила відзняти фільми "Лев" (Синематограф) Селен мав у Берліні відчит, де проводив думку, що кіно-промишленість Франції, Німеччини та Англії повинні осягнути світовий тріумф, який буде виключно у світі і легко одержать суперництво з американськими.

— Виховальна система Форда. Король дит у всіх суспільних справах змалював потаємні, які нерідко виступають у ро-

зів з поглядом загаль. В одній з його книг є учень Джо Зукатинський (імовірно славний), що має дуже терпку та злобу алачу. З його причини двох учнів утїло з цієї школи. Кожен інший владно чи директор школи прогнав би таку "причину диха". Форд зробив інше: він рішив, що Зукатинський має переперітий характер і тому не можна неувати йому кар'єри, тому вранце пообіцяв тиз, що на хлопця не планували.

— Справлення помняки. В попередньому фельетоні проф. М. Возника п. н. "З романістичних епізодів Пам'яті Кузніш" треба співзвучити в 1 шп. 8 р. збірку: "Милорадовичів" на "Милорадовичів", а 2 шп. 20 р. збірку: "провінціалізм" на "провінціалізм".

Театри.

«Коператива Український Театр» під дир. А. Стадника.

Четвер 3-го, г. 7-30 веч. "Вантун", п'єса на 3 дії Я. Осави Галана (прем'єра). В головних ролях: П. П. Кривинська Веніслав, Боровик, Ярема.

П'ятниця 14-го, г. 7-30 веч. "Доллі", оперетка на 3 дії Гірта, в незмінній обсаді.

Неділя 16-го, г. 3, попоз. "Любна в Пушту", оперетка на 3 дії Кранса, а п. Орлян. Стадниківною Неделкою Беннадем. Яремою в головних ролях.

Неділя 16-го, г. 7-30 веч. "Скупар", комедія на 3 дії Мольєра в незмінній обсаді.

Візити раніш в "Сованім Базарі" а в неділю від 10—12 і від 2—8 год. веч. при кві.

Великий Міський Театр:

Середа 12-го, г. 7-30 веч. "Намісто Мадонни" опера.

Четвер 13-го, г. 7-30 веч. Одна ознопка ніч, оперетка Штольца (прем'єра).

Кіна.

"Аполло": "Буря"
"Лев": "Найзвучніший згодів у світі"
"Людсько Алєктерін"
"Озга": "Чорні сльотети".
"Палас": "Гаррі Шай".
"Фатаморганза": "Авантюристка".

Нові книжки й журнали.

16. Гавенко: Богослужбна мова в православній церкві. (Короткий сторичний парис). Луцьк, 1928. Накл. "Української Громади". Стор. 32. Форм. 16.

Навголомін Євген: К. ч. підполковник: "За крашаним писанням", ієфасіє і приведу "Воспоминання об Україну" Геріога Лейхтенбергського, Київ 1928. Ст. 12.

Prof. Marie Omelcentova: Cesko-ukrajinske styky. Praha 1928. Видав. "Cesko-Ukrajinska Knihovna".

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає.

Руський Жіночий Кружок в Коломиї повідомляє отримав всі Членів, що Надзвичайні Загальні Збори відбуватимуться дня 20. грудня 1929 р. о год. 4. пообіду в домі Товариства при вулиці Косишча. Порядком дня: 1) Справа Бурси. 2) Внесені і запити. 1929 1—1

Ткаченко-Клишмарський курс в Раві Руській (4-місячний) узагальнює краєвий патронат з рахунок Самоуправного Виділу, на котрий можуть зацікавлені особи згодуватися негайно на адресу: Управа ткачів "Textyl" в Раві Руській. 1—1

Канедійські Українки "Рідні Школи". На чайовому вечері у Марії Піль в Едмонтоні, Альберта, зложили на й руни ВП. П. С. Пелес 1 дол. В. Тересів 30 п. Я. Сторончук 1 дол. Л. Канюка 1 дол. А. Юлія 1 дол. Н. Калитчук 1 дол. М. Гомо 1 дол. Д. Саранчук 30 п. М. Гіль 1 дол. — Вейс ВП. П. Жертводавцями цього подяка від Головної Управи "Рідної Школи" у Львові. 1929 а) 1—1

Недзвичайні дієти на потреби "Рідної Школи" зложили: Українське Товариство Мостів Великих 300 дол. через Кружок "Р. Ш." в Мостях Великих, Іванна Бліска, Лукох Горішній 0 дол. Складчик дохвирні "Діла" за час від 1 XI 1927 — 31. V. 1928 року виступ 301 дол. о. Петро Пилипенко, декан в Підбірках 25 дол. як збірку на соборницю в Празі, Клар риза "Просвіта" в Крешні 35-60 дол. а. Лушка, Герасимчук Максим, Барані Перетом 3 дол. на покріття шкіль. Іва Лехонік, Дуїна 3 дол. місто "Миколайка" для своєї сестри Стефи, Митрополітка Калітчука 10 дол. о. Теодозія Прийма, парох в Дуїбах 130 дол. через Кружок "Р. Ш." в Холороні 5, та в Мостові Куріні в Стрі 40 дол. і завітати на ту ціл 2 та 16. Курні ст. Платоніні (Сокі в Стрі 1, 3, 7, та 41. Курні в Львові та п. частини Дрогобицького коша та коша "Червоної Ка-

лани" в Бориславі д-р Ярослав Селезінка, адвокат в Радехові 10 дол. на завітати до Кузминовича, о. Іва Феденіч, Самбір 15 дол. Кружок "Р. Ш." в "Інтальні в Волкові 6 дол. як дохід з концерту, чит. "Просвіта" в Станіє Самборі 10 дол. Ірина Єзерська, Підгірні 3 дол. Кред. Спілка "Народний Дім в Жолкові 25 дол. Повітовий Союз Кружків "Р. Ш." в Борніні 100 дол. Михайло Татух, нотар в Підбужу 25 дол. замість чаю і дель іжники, Василь Зарішній, Усте руське 6 дол. Марійське Товариство молоді в Станіє Самборі 10 дол., Марія Панейкіна Зинковідна 10 дол., О. Морозів, Бабин 17-66 дол., збірка на храм в Рибні. Григорій Стяхів, Лазарівка 10 дол., Станіслав Лаврів, купець, Львів 120 дол., Огороднік Микола, вранець, Львів 10 дол., Лотонський Алаш, урядник, Львів 15 дол., Ленко Силіш, дир. школи, Львів 10 дол., Швачек Василь, урядник, Львів 70 дол., Чухрай Григорій, Знесінне 3-30 дол., о. митрат Тит Войнаговський, Львів 200 дол. Зонпа Яким, Львів 20 дол., д-р Володимир Мурович, Заболотів 50 дол. на покріття шкіль. зложених Онуфроне Данишом в під прискорення мирового суду, Коопер. "Наша Будучість" в Мартинівці Новім 10 дол. на покріття шкіль. Петро і Катерина Гук, Липське 5 дол. з нагоди хрестин, Василь Манько, Липське 3-90 з нагоди іжники, збірка по Михайлах, Кружок "Р. Ш.", Сянік 135 дол. як надзвичайна збірка, Павло Качмарчук, Тернопіль 50 дол. Чит. "Просвіта", Олександр 55-68 дол., як збірку, Михайло Галань, Белз 5 дол., Пригула Василь, Мінці 9-15 дол., збірка на весільних ділоуваннях у Назара Михайла та дар Просвіти, Юрко Козмичук, Дзержув 5 дол., Іван Гордчук, Ковалівка коло Дубна 8 дол. збірка. — ВП. Жертводавцями складає шпоу подку Головна Управа. 1927 1—1

Д-ра В. Тисяка прохасмо подати програму на відомий вечір, на адресу: Ринок 10. П. н.

Конкурс Повідається, що речисень конкурс розписаного на просвітиский гимн: 1) слова з музикою або 2) тільки текст — минає з днем 31. грудня п. р. — Головний Виділ Т-ва "Просвіта" у Львові.

Оголошення. Повідається товаришів записаних на відділ права Ягайлонського Університету, що з днем 1. грудня 1928 р. засновано Секцію Правників при У. С. Г. в Кракові. Секція дає всіля інформації щодо апісів, збираючи поміч університетських оплат, вострофіцій і т. д. За інформації треба згодуватися на адресу: Юрій Савицький, Краків, Ягайлонський Університет. На відповідь просимо завітати значок.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає.

ГІДИННИКІ тільки найближчих фабрик прецізійні шгодая за готівку і на гати від десятих зят з найлізшою стороною злісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, п. Марійська ч. 5. 126-7

ФОТОГРАФ ЯНУШЕВИЧ, вул. Вінічного Поля ч. 1. (біля Зеленої). Тел. 59 60. 1929 2—5

ГРИБИ. Нислаю почтою за посередство, оплачено, гарні, вибрані гриби (назвине 5 кг.) по 24 дол. за візко, такою повина з чистих савок з пукром, бочлочка 5 кг. 12 дол.; правдина оцета бриндзя в 5 кг. бочлочка за 15 дол.; волоські орехи 5 кг. за 20 дол. та великі сушені гриби 5 кг. за 12 дол. — Фіма М. Ш. уммер, Косів к. Коломиї. 9-7 9—10

ПІАТИМО високої цін за золото, бриндзя тирери Домбровскі: Р. Ола жемска, Львів, (Готель Жоржа), вул. Ахалєйчича ч. 1, Опіна безплатно. 9-81 2-7

ВЛОВЕЦЬ на кішмір державним ставновий в середній він ожениється з дивною або бездивною вдовою з відповідним посомом. — Неаномію оголошення з фотографією саати на адресу С. Рубинювич, начальник суду в Густі Подк. Русь. Чехословаччина. Дискреція записана. 1929 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає.

Секція несут летіна, серек і молула

д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.

332 Пересітлення Рентгеном. 11—21

АГЕНТ подорожувачий по селаз і петшоравини поученими поучуканий. — Оферти по польським під "Ченіш" до біра депініш, вул. Гетманська ч. 22. 075 2-3

Хто ще не має в своїй бібліотеці СПОГАДИ часті І. П. П.

Евгена Чикаленка.

Ціна тільки 8 дол. без пересилки. Звичайна пересилка 50 сот. поручена 90 сот.

нехай пише до Адміністрації Діла, 6 наклад літературі.

Крім цього набути можна в Адміністрації:

Михайло Возник
ШЕВЧЕНКО і княжна РЕЛІНА

Ціна 1-50 дол. на почт. перес. 50 сот.

Г. Браски 3-4

БЕЗПУТНІ

Ціна 60 сот. з почт. пересилкою 90 сот.

Микола Матія Мельни

КРІЗЬ ДИМ і ЗГАРЬ

Ціна 50 сот. з почт. пересилкою 80 сот.

Михайло Возник

ІВ. БЕЛІЙ і ОЛ. КОНІСЬКИЙ

До звязків Галичини з Наддніпрянщиною в 80 рр. XIX в.

Ціна 50 сот. з почт. пересилкою 80 сот.

Микола Матія Мельни

СЛУЖБА БОЖА

св. Йоана Золотоустого зі службами різних намірень українською мовою у перекладі о. д-ра Я. Левицького

Ціна 2-50 дол. без пересилки.

Адреса Адміністрації "Діло"

Львів, Ринок 10. П. н.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.

1929 1—2

Управа.